

Enär, på sätt Bankens advokatfiskal upplyst, någon vidare afbetalning å omförmälda fordringsbelopp icke kunde vara att påräkna, och det således vore olämpligt att än vidare bland Bankens fordringar balansera ofvannämnda 832 R:dr 87 öre, utgörande återstoden af debiterad folii-afgift för begagnade assignerings-räkningar hos afidne Ryttmästaren C. W. Hammarsköld R:mt 640: 57. och hos afidne Bruksegaren C. G. Johansson „ 192: 30, eller tillhopa R:mt 832: 87, hafva Banko-fullmäktige föreslagit, att dessa fordringar finge från Bankens räkenskaper afskrifvas; och finner Utskottet sig, på grund af den utredning rörande nämnda fordringar, som sålunda blifvit meddelad, böra hos Riksdagen tillstyrka bifall till Fullmäktiges förslag, samt hemställer alltså,

att Riksbankens ofvannämnda fordringar, härledande sig från obetalda foliiafgifter för begagnade assigneringsräkningar, hos Ryttmästaren C. W. Hammarsköld R:dr 640: 57, och hos afidne Bruksegaren C. G. Johansson „ 192: 30, eller tillhopa R:dr 832: 87. må få ur räkenskaperna afskrifvas.

Stockholm den 5 Mars 1868.

W. F. Tersmeden.

N:o 8.

Ank. till Riksd. Kansli d. 6 Mars. 1868, kl. 12 midd.

Utlåtande, angående afskrifning af Bankens fordran hos Gravören J. E. Akerbergs konkursmassa.

Hos Bankofullmäktige har Bankens advokatfiskal uti ingifvet memorial an-
fört: att uti Grosshandlanden J. L. Strindbergs och Garfvaren Lars Westerbergs år
1852 inträffade konkurser å Riksbankens vägnar blifvit bevakad en fordran, stor

8,705 R:dr Banko, hvilken tillkommit på det sätt, att, sedan Riksbanken, för fullgörandet af Kongl. Maj:ts och Rikets Svea Hofrätts den 5 September 1851 gifna, men å Riksbankens vägnar öfverklagade dom, hvarigenom Riksbanken blifvit ålagd att, såsom belöning för ett af Gravören J. E. Åkerberg aflemnadt sedelprof, till den sistnämndes konkursmassa utbetala 8,000 R:dr Banko jemte ränta och kostnadsersättning, uti Öfverståthållare-embetets kansli deponerat ett belopp af 8,705 R:dr Banko; så hade det sålunda deponerade beloppet, på grund af Öfverståthållare-embetets kanslis och Kongl. Svea Hofrätts den 22 December 1851 och 20 April 1852 meddelade sammanstående utslag, samt efter särskildt bemyndigande af Gravören Åkerbergs konkursmassa, fått utaf Grosshandlanden Strindberg uppbäras emot en af honom och Garfvaren Westerberg den 29 Oktober 1851 utfärdad och med vederbörligt vederhäftighetsbevis försedd förbindelse; hvarefter så väl Strindberg som Westerberg deras egendom till borgenärens förnöjande afträdt, innan de deponerade medlen kunnat i enlighet med Kongl. Maj:ts dom af den 14 September 1852, hvarigenom Riksbanken befriats från utgifvandet af den omtvistade belöningen, återbe-
kommas; äfvensom att i afseende å denna fordringspost i öfrigt förekomme: att från Grosshandlanden Strindbergs och Garfvaren Westerbergs konkursmassor, hvilka begge voro slutligen utredda, såsom utdelning erhållits, från den förstnämnde 975 R:dr 55 öre och från den sednare 3,334 R:dr 72 öre R:mt eller tillsammans 4,310 R:dr 27 öre R:mt, hvilka blifvit till räkenskaps-kontoret aflemnade; att, sedan Grosshandlanden Strindberg år 1855 affidit, fordringen jemväl blifvit bevakad uti den efter honom uppkomna urarfva konkurs, derifrån dock, enligt intyg från sysslomannen, Grosshandlanden Jac. Fischer, någon utdelning för oprioriterade fordringsägare icke varit att tillgå; att den sistnämnde, som varit syssloman jemväl uti Garfvaren Westerbergs konkursmassa, tillika lemnat den upplysning, att Westerberg, som år 1853 afrest till Amerika, under första tiden af hans vistande derstädes till en i Stockholm bosatt vän aflätit ett par bref, innehållande att Westerbergs ställning i Amerika varit mycket svår och bekymmersam, men under sednast förflutna tio å tolf åren icke låtit sig afhöra, hvadan för säkert kunde antagas att Westerberg icke mera funnes i lifvet; att, vid anställdt särskildt kraf emot Gravören Åkerbergs konkursmassa för ifrågavarande. af konkursmassan genom Grosshandlanden Strindberg uppburna och till honom utlånta medel, sistnämnda konkursmassa, enligt ett af vederbörande exekutionsbetjenter den 13 September 1853 meddeladt intyg, saknat all tillgång; samt att, enär vid medlens utlå-
nande till Strindberg blifvit iakttaget hvad uti 17 § af 1830 års konkurslag varit föreskrifvet, och någon utdelning af medlen till Åkerbergs borgenärer icke egt rum, ersättningstalan för den förlust, som å oftaberörda medel för Banken uppkommit, icke kunnat emot den ena eller andra anställas.

Med anmälan att, i följd af anförda förhållanden, balanserades i öfversigten af Bankens hela ställning efter 1866 års bokslut ett belopp af R:dr 9,319: 09, hvarå likväl under sistlidet år ingått 571: 85, så att Bankens återstående fordran nu ut-

gjorde R:dr 8,747: 24, hafva Fullmäktige, med afseende på de af advokatfiskalen i ämnet meddelade upplysningar, uti memorial till Banko-Utskottet hemställt om afskrifning ur räkenskaperna af ifrågavarande belopp; med instämmande hvori Utskottet hos Riksdagen hemställer,

att omförmälda balanserade fordran, utgörande af Riksbanken till doms fullgörande deponerade, samt af Gravören J. E. Åkerbergs konkursmassa lyftade, men sedermera, genom Kongl. Maj:ts nådiga dom Åkerberg och hans konkursmassa fränkända medel, till numera återstående belopp af R:dr 8,747: 24, må få ur räkenskaperna afskrifvas.

Stockholm den 5 Mars 1868.

W. F. Tersmeden.
